

Sygn. akt V CSK 80/19

POSTANOWIENIE

Dnia 4 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa [...] Bank [...] S.A.

z siedzibą w W.

przeciwko M.M. i B.M.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 4 lipca 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanych

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 29 czerwca 2018 r., sygn. akt I ACa [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2) zasądza od pozwanych na rzecz strony powodowej kwotę
5400 (pięć tysięcy czterysta) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Przepis ten nie narusza norm Konstytucji i pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy, dopuszczającymi wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Pozwani M.M. i B.M. zarzucili zaskarżonemu wyrokowi Sądu Apelacyjnego z dnia 29 czerwca 2018 r. naruszenie art. 130 § 1, art. 187 § 1 pkt 1 i 2, art. 207 § 6, art. 225, 236, 232, 233 § 1, art. 316 § 2, art. 328 § 2, art. 382, 386 § 1 i art. 391 § 1 k.p.c., art. 61 k.c., art. 65, 69 i 71 u.k.w.h. w brzmieniu sprzed 20 lutego 2011 r. oraz art. 45 ust. 1 Konstytucji - w różnych układach i związkach

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwani powołali się na nieważność postępowania przed sądem drugiej instancji (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.) spowodowaną naruszeniem zasady bezstronności i pozbawieniem pozwanych możliwości obrony swych praw.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwani uzasadnili ponadto oczywistą jej zasadnością w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. ze względu na rażące naruszenie przepisów postępowania przytoczonych w podstawach skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wbrew twierdzeniom skarżących ich pełnomocnik był zawiadomiony o terminie wyznaczonym na 28 maja 2018 r. (k. 238), jak też o terminie rozprawy wyznaczonym na 25 czerwca 2018 r. (k. 241). Co więcej, złożył pismo z datą 19 czerwca 2018 r., zawierające replikę na pismo procesowe strony powodowej (k. 270). Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury, pozbawienie strony możliwości obrony jej praw (art. 379 pkt 5 k.p.c.) polega na tym, że strona na skutek wadliwości procesowych sądu lub strony przeciwnej nie brała udziału w całym

postępowaniu lub jego znacznej części, a skutki tych wadliwości nie mogły być usunięte przed wydaniem wyroku w danej instancji. Nie dochodzi do nieważności postępowania, gdy mimo naruszenia przez sąd przepisów postępowania strona podjęła czynności w procesie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 marca 2017 r., IV CSK 350/16, oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2018 r., IV CSK 590/17).

W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., dotyczącym przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienia przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ §1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa albo wydane zostało w wyniku dostrzegalnej w sposób pewny i niewątpliwy bez potrzeby głębszej analizy jurystycznej błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11, 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15). Przytoczone okoliczności powinny jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/2005, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 2004/06, i z dnia 24 lutego 2006 r., IV CSK 8/06).

Skarżący nie wykazali, że Sąd drugiej instancji dopuścił się oczywistego naruszenia prawa we wskazanym znaczeniu i w konsekwencji wydał wyrok oczywiście wadliwy. Zasada pełnej apelacji nakłada na sąd drugiej instancji obowiązki i uprawnienia sądu merytorycznego, który może dokonać innej oceny prawnej ustalonego przez sąd pierwszej instancji stanu faktycznego, odmiennej oceny dowodów i innych ustaleń faktycznych, a także uzupełnić ustalenia sądu pierwszej instancji (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2015 r., IV CZ 74/15, oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2016 r., IV CSK 285/15).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zgodnie z art. 98 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 2 pkt 7 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2018.265).